

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 2. De variis acceptionibus nominis Patris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

ria) ut facerent secundum consuetudinem legis pro eo, vers. 33. Erat Pater IESV & Mater mirantes super his quae dicebantur de illo, vers. 41. Et ibant parentes eius per omnes annos in Ierusalem in die solemni Paschae, v. 43. Remansit puer IESVS in Ierusalem, & non cognoverunt parentes eius, à Beatâ etiam Virgine v. 48. Et dixit Mater eius ad illum, Fili quid fecisti nobis sic? ecce Pater tuus & ego dolentes quaerebamus te.

X. Dices si appellatio ista Patris, appellatio est pietatis & potestatis, ut aiebat initio hujus Tractatus gravissimus Tertullianus, & nos ex illo. quâ pietate quæso indiguit qui omnibus omnia dat effluenter & non improperat? aut cui potestati subijci potuit, à quo omnis potestas est? Respondeo non ex necessitate, sed ex dignatione voluisse alterius pietate indigere, qui etiam homo, non ex necessitate; sed ex amore fieri dignatus est: voluit quoque homini subijci ex dignatione qui omnibus ex suâ dignitate præerat: *Subiectio ista*, inquit Divus Ambrosius in Lucam lib. 2. *non fuit infirmitatis sed pietatis*, ut scilicet per hanc subiectionem suam & pietatem, & nos doceret, & hominem istum Sanctissimum, Divum dico Iosephum, dignificaret & eveheret.

XI. Sed & amplius audi, & cape Lector quid Divo Iosepho accesserit ex hoc etiam solo quod Patris Christi nomen gesserit, quodque à Christo Pater vocitatus sit? sic enim ab eo vocatum concludo ex eo quod ipsi perfectè subditus fuerit, juxta illud Luc. 2. v. 21. *Et descendit cum eis Nazareth & erat subditus illis. Patris nomen & appellatio*, inquit Aristoteles secundo Politicor. cap. 1. *magna est dulcedinis*: Quare ejus frequens est usus, quando cor emollire & in nostram voluntatem efficaciter inflatere volumus. Hinc Christus Dominus in limine illius orationis, quam ipse nos edocuit, Matth. cap. 6. hæc voce nos uti voluit tanquam omnium efficacissimâ & potentissima ad conciliandam nobis Dei benevolentiam, ut orando obtineremus: penetrat enim viscera Patris vox amoris: quod cum ita sit.

XII. Considera quomodò se habebat Divus Ioseph erga Jesum? quomodò cor

eius eliquabatur & effluebat in amores Jesu, quando se ab illo ore divino Patrem vocitari audiebat? explicari non potest, dici non potest, intelligi non potest. O felix Ioseph quem Deus ipse Patrem vocare solebat! ô felix Ioseph cujus cor ad illam vocem Patris ineffabili perfundebatur suavitate, & in purissimos exardescere amores.

CAPUT II.

De variis acceptionibus nominis Patris.

PRÆTERMISSIS multis hujus vocis Pater acceptionibus, quas ad præsens institutum nostrum nihil pertinere nimis manifestum est: quales sunt primò illa, quâ viros cygneos, idest venerandâ canitie senes in ætate provecctos Patres vocare solemus: Secundo illa Terentii.

Natura tu illi Pater es, consiliis ego: ad quam revocari potest illa Apostoli 1. Corinth. cap. 4. vers. 15. *Et si decem millia Pedagagorum habeatis in Christo sed non multos Patres, nam in Christo IESV per Evangelium ego vos genui*. Tertio, illa quâ rerum inventoribus, seu illis qui omnium primi aliquid fecerunt, & ex quorum imitatione alii idem facere didicerunt, nomen Patris tribui solet, quomodò Genes. cap. 4. vers. 20. *Label dicitur Pater habitantium in tentoriis, & Inbal ejus frater Pater cantantium citharâ & organo*. Et Ioannis c. 8. *diabolus dicitur Pater mendacii*: & Institutores Ordinum Religiosorum dicuntur eorundem Patres, ut Sanctus Elias Propheta Carmelitarum; & ita de cæteris. Quarto, illa quâ ex extraordinario & singulari affectu & beneficiis aliqui dicuntur Patres, vel multorum in communi, quomodò Razias 2. Machab. cap. 14. appellatus est Pater Judæorum; Augustus Imperator consentiente Senatu à populo Romano salutatus est Pater Patriæ apud Sueton. in Augusto, cap. 58. vel alicujus in particulari, quomodò Naaman Principem militiæ Regis Syriæ vocant domestici Patrem 4. Reg. cap. 5. & Fabium Minutius apud Plutarchum in Fabio,

Fabio, & aliis similibus.

I. L. Quinque sunt aliæ insignes hujus vocis acceptiones, ita apud omnes gentes receptæ, ut cum quis alterius dicitur Pater, statim quis vocem illam intelligens accipiendam judicet secundum unam illarum quinque acceptionum.

III. Primò, igitur & præcipuè dicitur aliquis alterius Pater *Generatione*; quando scilicet ex propria suâ substantiâ genuit eum, qui dicitur ejus filius, sibi similem in naturâ, idque duobus modis, primò immediatè, sic prima Persona Sanctissima Trinitatis est & dicitur Pater Verbi, sic Abraham Pater Isaac, David Pater Salomonis, &c. Secundò mediatè, quomodo Christus Dominus & Divus Josephus dicuntur Filii Davidis, & David eorum Pater Matth. cap. 1. & omnes Judæi dicuntur Israëlitarum ab Israël eorum Patre, Jacob scilicet filio Isaac immediatè, filii Abraham, ab Abramo ex quo & ipsorum parentes & ipsi.

IV. Secundò, apud Judæos dicitur aliquis alterius Pater *legali substitutione*. Nam apud illos viro sine liberis vitâ functo, primogenitum ab ipsius fratre in ejusdem demortui suscitatum uxore, quam eo sine ducere tenebatur, lex defuncto substituerebat & addicebat, ac si ab eo genitus fuisset, ita quod hic non generantis filius censeretur, nec hujus nomen gestaret, aut hæreditatem adiret, sed defuncti pro quo generabatur: verba istius legis Deuteronomii cap. 25. sunt hæc: *Si habitaverint fratres simul, & unus ex eis absque liberis mortuus fuerit, uxor defuncti, non nubet alteri, sed accipiet eam frater ejus, & suscitabit semen fratris sui, & primogenitum ex eâ filium nomine ejus appellabit, ut non deleatur nomen ejus ex Israël.*

V. Hujus ergo legis beneficio, primogenitus ex fratre superstite & uxore defuncti, duos habet Patres, unum naturalem seu generatione, illum scilicet à quo genitus est: Alterum legalem, illum nimirum qui defunctus est, cui ille eum ex Legis Dei ordinatione genuit, qui dicitur ipse Pater legalis substitutione: quia ille qui eum genuit se eo abdicat ex præcepto legis, & quasi suus non esset, à se & hæreditate suâ repellit & substituitur ex eodem præ-

cepto legis, & Dei voluntate, in nomen & hæreditatem fratris sui defuncti, ac si ab illo genitus esset.

Tertiò dicitur aliquis alterius Pater *affinitate*, quando scilicet quis median- te matrimonii vinculo (per quod utique fiunt conjuges una caro) aliquis efficitur Pater illius, cui nupsit filia vel filius à se genitus: ut enim D. Augustin. lib. 22. contra Pelagium c. 61. *Si vir & uxor est una caro, non aliter nurus est deputanda quam filia*. Sic Genesis c. 37. v. 35. ubi in vulgata nostrâ legitur, *Congregatis autem cunctis liberis* (id est Jacob) *ne lenirent dolorem patris, noluit consolationem accipere*. Hebræa habent sic: *Omnes filii & filia Jacob surrexerunt ad consolandum eum*. Utique super existimatâ morte filii sui Joseph: quod certè intelligi nequit de filiabus Jacob, quarum ipse esset Pater *Generatione*; cum unicam tantum habuerit, scilicet Dinam, ut constat ex Scripturâ, ergo de nuris seu uxoris filiorum intelligendus est hic locus.

Quartò dicitur aliquis alterius Pater *Adoptione*, qui non naturâ genuit filium, sed ab alio genitum, voluntate suâ ac benevolentia suam facit: Est enim Adoptio *Actus legitimus à voluntate procedens, per quem quis efficitur filius qui non est, naturam imitans*. Glossa Institut. de Adopt. in §. 1. verbo *Adoptio est*. Sic Mardocheus fuit Pater Esteris postea uxoris Assueri Regis; sic Brutus dicitur fuisse filius Cæsaris.

De filiis hujusmodi Theodoricus Rex Gothorum apud Calliodorum lib. 4. epist. 2. eleganter pronuntiavit, *Ignavi esse non possunt quos judicia pepererunt*. Quibus verbis adoptivos naturalibus videretur præferre filiis, quos enim natura dederit ii quales quales fuerint accipiendi: sed quos meliores & digniores judicamus, eos adoptione eligere solemus.

Quintò tandem & ultimò dicitur aliquis alterius Pater *Educatione* seu *Nutricatione*, quales sunt Nutricii, qui non genuerunt quidem prolem, sed ab alio genitum aluerunt, & alendo conservarunt: Nec immeritò, nonne enim ille Pater censendus, qui effusum in lucem partum excipit & fovet? Qui à genitoribus fortè abjectum, humanâ, ut

R 1 2

vivat,

vivat, ope omnino indigentem curavit, & perduxit ad annos quibus ipse sibi jam providere possit: Quin hic potius Pater quam ille. Et certe si Pater dicens est qui vitæ momentum mox extinguendæ exiguis artibus infudit, an non ille potiori jure pater, qui eum per alimentum conservando & augendo, ad plures annos produxit? Sic filia Pharaonis Actor. cap. 7. vers. 21. dicitur Moysen ex aquis ereptum nutritivisse in filium.

- X. His ita prænotatis & præstructis, restat ut in materiam hanc locupletissimam, & campum laudum Divi Josephi amplissimum ingrediamur: videamusque quâ ratione hoc tam magnificentum nomen Patris, quod eidem Divo Josepho Sacra Scriptura Capite præcedenti num. 9. tam disertè tribuit respectu Christi Domini competat.

CAPUT III.

Non est Divus Josephus Pater Christi Domini Generatione.

- I. **M**ATRIMONIUM Divæ Deiparæ cœm Sancto Josepho, & quod eo pendente Christus non solum genitus fuit, sed etiam conceptus, occasionem dedit omnibus Judæis illius temporis, quibus id perspectum fuit, ut existimarent Divum Josephum esse Patrem Christi, primò ex istis quinque modis, scilicet generatione, quomodo cæteri maritati sunt patres filiorum qui tempore matrimonii sui in suis uxoribus cœcepti sunt, & ex iis geniti. Ignorantes enim mysterium, quod licet esset prophetarum, nondum erat tamen publicatum, imò quod Deus volebat tunc esse occultatū, quia ita necessarium erat, quomodo potuissent aliter judicare, quàm quod Christus esset ex Josepho genitus? Hinc Lucæ cap. 3. vers. 23. *Et ipse IESVS erat incipiens quasi annorum triginta, ut putabatur filius Joseph.*

- II. In hoc errore qui initio inculpabilis erat propter jam dicta, præfractè persistuerunt postea, & nunc adhuc per-

stant perfidi Judæi, quorum obstinatio inexcusabilis est modò post tantam Evangelii lucem.

In hunc quoque errorem impegerunt Hæretici *Cerinthiani* in ipsi Ecclesiæ cunis, ut testatur Divus Epiphanius hæres. 28. *Carpocratia* apud nostrum Guidonem Perpinianum Summâ de Hæresibus allegantem Divum Augustinum lib. de Hæresib. & D. Isidorum lib. 12. Etimolog. *Photiniani* apud Venerabilem Bedam in cap. 2. Lucæ lib. 1. cap. 7. & nostrum Thomam Beauzamis tomo 1. in Evang. De quibus omnibus intelligendus D. Irenæus lib. 3. adversus hæres. cap. 21.

Denique est & idem ille error Gentilium & Paganorum apud D. Justinum Philosophum & Martyrem quæst. 66. ad Orthodoxos.

Contra hæreticos faciunt illustrissima Scripturæ testimonia veteris ac novi Testamenti. Veteris, ut Isaia cap. 7. vers. 14. ubi clarissimè prædicitur Messias de Virgine nasciturus. *Dabit, inquit Isaia. Dominus ipse vobis signum: Ecce Virgo concipiet & pariet filium, & vocabitur nomen ejus Emmanuel.* Vide plura apud Doctores qui in hac materia ex professo desudarunt, vide etiam nos hic Tractatu præcedenti cap. 4. Novi Testamenti, ut Matthæi cap. 1. & Lucæ c. 1. in quibus locis conceptissimis verbis Evangelistæ excludunt ab humanâ & temporali Christi generatione conjugalem Josephi cum Mariâ Deiparâ congressum, ac deindè disertissimè explicant à quo ipsa facta sit, scilicet à Spiritu Sancto virtute suâ Mariæ Virgini obumbrante.

Judæi verò qui non recipiunt Scripturas novi Testamenti, sicut & Gentiles aliis convincuntur argumentis, si tamen rationabiles sint: ut ab impletis in Christo articulatis omnibus veteris Testamenti de futuro Messia Prophetiis, Sybillarum prædictionibus, & utrorumque Oraculis: quam materiam quoad primam partem latè prosequitur noster Antonius Marinarius libris tribus: quoad secundam alii bene multum: à totali excidio Regni Davidici & Gentis Judæorum subversione: à mirabili Imperatorum, Regum, Principum, Philosophorum, Oratorum & mundi Sapientum